

osmnáct

Vejdeme do největšího supermarketu v obchodním centru. Už je po škole a je tu spousta lidí.

„Vem si košík,“ řekne Zoey, „a dávej bacha na hlídače.“

„Jak vypadaj?“

„Vypadaj, jako že jsou v práci.“

Pomalou procházím mezi regály a snažím se vychutnat si všechny detaily. Je to už hrozně dávno, co jsem naposled byla v supermarketu. V lahvčkách mají na pultu malé talířky. Vezmu si dva kousky sýra a olivu, uvědomím si, že mám hrozný hlad, takže si naberu ještě hrst třešní. Jdu dál a žvýkám je.

„Jak se můžeš takhle cpát?“ řekne Zoey. „Dělá se mi blbě, jen tě vidím.“

Vysvětlí mi, že mám dávat do košíku věci, které nechci – normální věci jako rajskou polívku a sýrové lupínky.

„A do bundy si dáš věci, který doopravdy chceš,“ pokračuje.

„Jako co?“

Rozčílí se. „Jak to mám doprdele vědět? Je tady spousta věcí. Tak si něco vyber.“

Vyberu si lahvičku krvavě rudého laku na nehty. Pořád mám na sobě Adamovu bundu. Má spoustu kapes. Lehce se v jedné z nich ztratí.

„Paráda!“ řekne Zoey. „Zákon úspěšně porušen. Už můžem jít?“

„To je jako všechno?“

„V zásadě jo.“

„To je trapný! Kdybysme zdrhly bez placení z té kavárny, bylo by to větší vzrůšo.“

Vzdychne a mrkne na mobil. „Tak ještě pět minut.“ Mluví jak táta.

„A co ty? To se budeš jen dívat?“

„Já jsem tvoje hlídka.“

Lékárnice se baví se zákazníkem o průduškovém kašli. Tahle tuba tělového mléka ani lahvička výživného krému jí určitě chybět nebudou. Do košíku jdou křupavé chlebíčky. Do kapsy zvláčňující krém na obličej. Čajové sáčky do košíku. Ošetřující emulze pro jemnou pokožku pro mě. Je to trochu jako sbírat jahody.

„Jsem dobrá!“ pochlubím se Zoey.

„Super!“

Vůbec mě neposlouchá. To je teda hlídka. Prolézá drogerii.

„Teď ulička s čokoládou,“ řeknu jí.

Ale neodpoví, tak ji nechám.

Ne že by to byla zrovna Belgie, ale v oddělení sladkostí jsou malinké krabičky čokoládových mušlí převázané nádhernými stužkami. Stojí jen dvě libry, takže vezmu dvě a strčím je do kapsy. Motorkářská bunda je pro zloděje dokonalá. Přemýšlím, jestli Adam tohle ví.

Na konci uličky u mrazáků mám kapsy už úplně vyboulené. Zvažuju, jak dlouho by asi vydrželo v bundě Corretto a Magnum, když kolem projdou dvě holky, které se mnou chodily do školy. Všimnou si mě a zastaví se, přitochí se k sobě a šeptají. Chystám se napsat Zoey, že potřebuju pomoc, ale vtom se vydají ke mně.

„Ty seš Tessa Scottová?“ řekne ta blondýnka.

„Jo.“

„Pamatuješ si nás? Jsme Fiona a Beth.“ Zní to, jako by byly k dostání jen v páru. „Odešlas v sedmičce, že jo?“

„V šestce.“

Obě se na mě dívají s očekáváním. Copak nechápu, že přišly z jiné planety, která se otáčí mnohem pomaleji než ta má, a že jim nemám co říct?

„Jak se daří?“ zeptá se Fiona. Beth přikývne, jako že s tou otázkou naprosto souhlasí. „Pořád chodíš na všechny ty léčení?“

„Už ne.“

„Takže je ti líp?“

„Ne.“

Dívám se, jak to pochopí. Začne to v jejich očích a šíří se to po tvářích k ústům. Celé je to tak předvídatelné. Na nic víc už se ptát nebudou, protože nezbyvají žádné zdvořilé otázky. Chci jim naznačit, že můžou odejít, ale nevím jak.

„Jsem tady se Zoey,“ řeknu nakonec, protože ticho už je moc dlouhé. „Se Zoey Walkerovou. Chodila o rok výš.“

„Fakt?“ Fiona dloubne do své kamarádky. „To je divný. To je ta, o který jsem ti říkala.“

Při tom sdělení se Beth rozzáří a je ráda, že jsme zpátky u normálního rozhovoru. „Pomáhá ti nakupovat?“ Mluví se mnou, jako by mi byly čtyři.

„Ani ne.“

„Hele!“ řekne Fiona. „Támhle je. Už víš, koho myslím?“

Beth přikývne. „Jo, tahle!“

Teď si přeju, abych nic neřekla. Mám hrozný pocit. Ale už je pozdě.

Zoey vůbec nevypadá potěšeně, když je vidí. „Co tady děláte?“

„Bavíme se s Tessou.“

„O čem?“

„Jen tak.“

Zoey si mě podezíravě změří. „Už máš všechno?“

„Jo.“

„Chtěla jsem se zeptat“ – Fiona chytí Zoey za rukáv – „je pravda, že chodíš se Scottem Redmondem?“

Zoey se zarazí. „Co ti je do toho? Ty ho znáš?“

Fiona odfrkne. „Toho znaj všichni,“ a zakoulí očima na Beth. „Teda spíš *všichni*.“

Beth se rozesměje. „To jo, s mojí ségrou chodil asi tak půl hodiny.“

Zoey zajiskří v očích. „Vážně?“

„Hele,“ řeknu. „I když je to fakt moc zajímavý, už musíme jít. Musím si vyzvednout pozvánky na pohřeb.“

To je umlčí. „Fakt?“ žasne Fiona.

„Jo.“ Popadnu Zoey za ruku. „Škoda, že nemůžu jít, chodím ráda na pařby. Napište mi, jestli vás napadnou nějaký dobrý chvalozpěvy.“

Necháme je tam, totálně zmatené. Zajdeme za roh a zastavíme se v domácích potřebách, uprostřed příborů a nerezavějící oceli.

„Jsou to krávy, Zoey. Kecaj blbosti.“

Předstírá, že ji hrozně zajímají kleštičky na cukr. „Nechci se o tom bavit.“

„Uděláme něco ujetýho, to nás rozveselí. Schválně, kolikrát za hodinu stihnem porušit zákon!“

Zoey se váhavě usměje. „Mohly bysme třeba zapálit Scottův barák.“

„Nevěř těm kecům, Zoey.“

„Proč ne?“

„Protože ty ho znáš líp než ty holky.“

Nikdy jsem neviděla Zoey brečet. Nikdy v životě. Nebrečela, když dostala maturitní vysvědčení, ani když jsem jí řekla, že už se neuzdravím. Vždycky jsem si myslela, že toho není schopná. Ale teď brečí. V supermarketu. Snaží se to zakrýt, pohazuje vlasy, abych jí neviděla do obličejů.

„Co je? Co se děje?“

„Musím ho najít.“

„Teď?“

„Nezlob se.“

Připadám si zrazená, když ji vidím, jak brečí. To ho má tak ráda? Zná ho sotva pár týdnů.

„Ještě jsme neskončily s porušováním zákona.“

Přikývne, slzy se jí koulí po tvářích. „Až budeš hotová, prostě odlož košík a vyjdi ven. Omlouvám se. Nemůžu za to. Musím jít.“

Tohle už jsem zažila, byl to úplně stejný pohled. Odchází, její vlasy se zlatě pohupují, je ode mě dál a dál.

Možná zapálím její barák.

Bez ní to ale není ono, takže položím košík, nahodím pohled, který říká, *to snad není pravda, že jsem si zapoměla peněženku*, chvíli se drbu na hlavě a pak vyrazím

směrem ke dveřím. Ale těsně před nimi mě někdo chytí za zápěstí.

Myslela jsem, že podle Zoey jsou hlídači v obchodě lehkou rozpoznatelní. Představovala jsem si, že na sobě budou mít nepadnoucí oblek a kravatu a nebudou mít bundu, protože jsou celý den uvnitř.

Tenhle muž na sobě má džínovou bundu a má nakrátko ostříhané vlasy. „Zaplatíte za ty položky ve své bundě?“ řekne a pokračuje: „Mám důvod se domnívat, že jste do vaší bundy skryla zboží z uliček pět a sedm. Máme na to svědka, jednoho z našich zaměstnanců.“

Vyndám z kapsy lak na nehty a podám mu ho. „Vemte si ho zpátky.“

„Budete muset jít se mnou.“

Horško se mi rozlije z krku do tváří a k očím. „Já to nechci.“

„Měla jste v úmyslu opustit obchod bez zaplacení,“ řekne a táhne mě za ruku.